

1173

Ningú

(ALDC, VIII, 1947. *Ningú*)

Ningú, “cap persona” (*DIEC*), és el resultat de l’evolució del primitiu *negú* (s. XI) (< llat. NEC UNUS ‘no un’), canviat en *degú* (s. XIV) per dissimilació de les nasals de *negun*, *neguna* i per la major freqüència de *d-* inicial en comptes de *n-* (*DECat*); *digú* és degut a un encreuament amb *ni(n)gú*. Tant *negú* 75, 76, 182 com *degú* 86, 89, 90 coneixen les var. *nengú* (s. XIV; “a pagès” 84) i *dengú* (s. XV) 90, 142, 151, 152, 179, per repercussió de la nasal, que alhora s’han alterat amb *ningú* (s. XVI), per influència de *ni*, i amb *dingú*, per dissimilació. *Digús* 7, *dingús* són manlleus a l’oc., que,

a partir de *ningú*, també han influït en la var. *ningús* 2, 14. Les escasses ocurrences de *ninguno* es deuen al contacte amb el cast. o arag.

Negú i després *degú*, conservats en poblacions ribagorçanopallereses, valencianes i mallorquines, pertanyen al primer estadi evolutiu de NEC UNUS, al qual seguiran, des del s. XVI, *nigú* i les seves var.; *dingús*, del ross., ha arribat des de l’oc.

Ningú és l’únic mot normatiu des del *DOrt*, 1917.

